SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 28. februarja 2008 *

V zadevi C-398/05,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf (Nemčija) z odločbo z dne 2. novembra 2005, ki je prispela na Sodišče 15. novembra 2005, v postopku

**AGST Draht- und Biegetechnik GmbH**

proti

**Hauptzollamt Aachen**,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, G. Arestis (poročevalec), sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, J. Malenovský in T. von Danwitz, sodnika,

* Jezik postopka: nemščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. junija 2007,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za AGST Draht- und Biegetechnik GmbH P. Henseler in T. Lieber, odvetnika,

– za Svet Evropske unije J.-P. Hix, zastopnik, skupaj z G. Berrischem, odvetnik,

– za Komisijo Evropskih skupnosti T. Scharf in K. Gross, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na veljavnost Uredbe Sveta (ES) št. 1599/1999 z dne 12. julija 1999 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na žico iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Indije, ter o ustavitvi postopka v zvezi z uvozom žice iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Republike Koreje (UL L 189, str. 1).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med AGST Draht- und Biegetechnik GmbH (v nadaljevanju: družba AGST) in Hauptzollamt Aachen (v nadaljevanju: Hauptzollamt) zaradi izravnalne dajatve, ki jo je slednji naložil družbi AGST na podlagi uvoza žice iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več, uvrščene pod tarifno podštevilko 7223 00 19 kombinirane nomenklature (v nadaljevanju: KN), s poreklom iz Indije.

**Pravni okvir**

3 Določbe o izravnalnih dajatvah, ki jih uvede Evropska skupnost, so zajete v Uredbi Sveta (ES) št. 2026/97 z dne 6. oktobra 1997 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 288, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 461/2004 z dne 8. marca 2004 (v nadaljevanju: osnovna uredba).

4 Člen 1(1) osnovne uredbe določa:

„Izravnalna dajatev se lahko uvede zaradi kompenzacije kakršne koli neposredno ali posredno dodeljene subvencije za izdelavo, proizvodnjo, izvoz ali prevoz katerega koli izdelka, katerega sprostitev v prosti promet v Skupnosti povzroča škodo.“

5 Člen 8(7) te uredbe določa:

„Poleg subvencioniranega uvoza se preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripiše subvencioniranemu uvozu v skladu z odstavkom 6. Med dejavnike, ki se v zvezi s tem lahko preučijo, spadajo obseg in cene nesubvencioniranega uvoza, zmanjšanje povpraševanja ali spremembe vzorca porabe, restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in Skupnosti ter konkurenca med njimi, razvoj tehnologije ter izvažanje in produktivnost industrije Skupnosti.“

*Uredba št. 1599/1999*

6 Komisija Evropskih skupnosti je 23. marca 1999 sprejela Uredbo (ES) št. 618/1999 o uvedbi začasne izravnalne dajatve na uvoz žice iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Indije in Republike Koreje (UL L 79, str. 25, v nadaljevanju: začasna uredba).

7 Nato je Svet 12. julija 1999 sprejel Uredbo (ES) št. 1599/1999 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz s poreklom iz Indije ter o ustavitvi postopka v zvezi z uvozom s poreklom iz Republike Koreje.

8 V drugem postopku v zvezi s palicami iz nerjavnega jekla je Svet 13. novembra 1998 sprejel Uredbo (ES) št. 2450/98 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz palic iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in o dokončnem pobiranju začasne dajatve (UL L 304, str. 1). Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti je s sodbo z dne 19. septembra 2001 v zadevi Mukand in drugi proti Svetu (T-58/99, Recueil, str. II-2521) omenjeno uredbo razglasilo za nično.

**Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje**

9 Družba AGST sodi med glavne nemške proizvajalce mehkih žic iz nerjavnega jekla. Omenjena družba je 7. avgusta in 17. novembra 2000 pri Hauptzollamt za sprostitev v prosti promet prijavila žico iz nerjavnega jekla premera 1 mm in več, ki ustreza tarifni podštevilki 7223 00 19 KN.

10 Družba je kot kraj porekla blaga navedla Združene arabske emirate in predložila tudi račune, ki jih je nanjo naslovila družba Link Middle East Ltd, ter potrdila o poreklu na obrazcih A, ki so izkazovala, da so bili izdelki proizvedeni v Združenih arabskih emiratih.

11 Preiskava Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) pa je pokazala, da je bila država porekla izdelkov pravzaprav Indija. Po mnenju OLAF je žico iz nerjavnega jekla, ki jo je družba Link Middle East uvažala v Skupnost med junijem 1999 in decembrom 2000, izdelala družba Venus Wire Industries Ltd iz Mumbaja (Indija).

12 Hauptzollamt je z odločbo z dne 30. julija 2003 na podlagi Uredbe št. 1599/1999 za omenjeni carinski deklaraciji uvedel naknadno plačilo carine in izravnalne dajatve v višini 4034,79 DEM oziroma 59.513,12 DEM.

13 Hauptzollamt je z odločbo z dne 29. junija 2004 zavrnil pritožbo, ki jo je družba AGST vložila v zvezi z uvedbo omenjenih dajatev. Zoper to odločbo je družba 21. julija 2004 pred Finanzgericht Düsseldorf vložila tožbo, v kateri je med drugim navedla, da je bila naknadna uvedba izravnalne dajatve nezakonita, saj naj bi bila Uredba št. 1599/1999 neveljavna.

14 V teh okoliščinah je Finanzgericht Düsseldorf prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali se Uredbe […] št. 1599/1999 […] ne uporabi, če je v skladu z njo treba zaračunati izravnalne dajatve za žico, ki jo je izdelala družba Venus Wire Industries Ltd iz Mumbaja v Indiji, [uvrščeno pod tarifno podšetvilko] 7223 00 19 [KN]?“

## Vprašanje za predhodno odločanje

15 Iz spisa izhaja, da predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je Uredba št. 1599/1999 neveljavna, če naj bi bile ugotovitve Sveta Evropske unije o obstoju škode za industrijo Skupnosti in vzročne zveze med omenjeno škodo in subvencioniranim uvozom žice iz nerjavnega jekla očitno napačne. V zvezi s tem se omenjeno sodišče sprašuje, ali je mogoče zgoraj navedeno sodbo Sodišča prve stopnje Mukand in drugi proti Svetu, s katero je bila za nično razglašena Uredba št. 2450/98, ki se je nanašala na palice iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije, uvrščene pod tarifne podštevilke 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 in 7222 20 81 KN, uporabiti v zadevi v postopku v glavni stvari za presojo o veljavnosti Uredbe št. 1599/1999.

*Trditve strank*

16 Družba AGST meni, da je Uredba št. 1599/1999 nična, saj naj bi bile ugotovitve Sveta o obstoju škode za industrijo Skupnosti in vzročne zveze med to škodo in subvencioniranim uvozom žice iz nerjavnega jekla očitno napačne. Institucije Skupnosti niso dovolj upoštevale ugovora indijskih proizvajalcev izvoznikov, v skladu s katerim naj bi škodo industriji Skupnosti povzročili proizvajalci ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla v Skupnosti s sklenitvijo „omejevalnih sporazumov o dodatni dajatvi na zlitine“.

17 Na obravnavi je družba AGST navedla, da je bila dodatna dajatev na zlitine, količnik, vključen v izračun cen izdelkov iz jekla, za ploščate izdelke umetno povečana s količnikom donosnosti 1,35. Tudi za jeklene žice naj bi se dodatna dajatev na zlitine določila z množenjem dodatne dajatve na zlitine, ki se uporablja za ploščate izdelke, s količnikom 1,35, s čimer se je omenjena dodatna dajatev na zlitine za jeklene žice neizogibno povišala.

18 Družba AGST med drugim poudarja, da je treba po analogiji uporabiti zgoraj navedeno sodbo Sodišča prve stopnje Mukand in drugi proti Svetu in Uredbo št. 1599/1999 razglasiti za nično.

19 V zvezi s tem družba AGST navaja, da to, da se jeklena žica ne izdeluje iz ploščatih izdelkov in da zadevni proizvajalci niso vedno isti, ne vpliva na obstoj omejevalnega sporazuma o dodatni dajatvi na zlitine. Kot naj bi že ugotovila Komisija, takšen omejevalni sporazum obstaja in je, kot je presodilo Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Mukand in drugi proti Svetu, vplival na cene palic iz nerjavnega jekla.

20 Družba AGST zatrjuje, da je omenjeni omejevalni sporazum vplival tudi na cene žice iz nerjavnega jekla. Pravzaprav naj ne bi bilo med palicami iz nerjavnega jekla in žico iz nerjavnega jekla nobenih razlik, saj oba izdelka sodita med podolgovate izdelke. Poleg tega naj bi se cene na trgih nerjavnega jekla zaradi pomembnosti ploščatih izdelkov pogosto spreminjale v skladu z odločitvami, ki jih sprejemajo proizvajalci teh izdelkov.

21 Družba AGST navaja, da povzema Uredba št. 1599/1999 v uvodnih izjavah enako utemeljitev, kot jo je vsebovala Uredba št. 2450/98, ki je bila z zgoraj navedeno sodbo Sodišča prve stopnje Mukand in drugi proti Svetu razglašena za nično.

22 Ker se po mnenju družbe AGST palice iz nerjavnega jekla v ničemer ne razlikujejo od žice iz nerjavnega jekla, naj bi omejevalni sporazum o dodatni dajatvi na zlitine enako kot na cene palic vplival tudi na cene žice iz nerjavnega jekla. Tako naj bi bile ugotovitve v Uredbi št. 1599/1999 prav tako očitno napačne kot tiste v Uredbi št. 2450/98, ki se je nanašala na subvencioniran uvoz palic iz nerjavnega jekla.

23 Komisija nasprotno zatrjuje, da so institucije Skupnosti tako v začasni uredbi kot v Uredbi št. 1599/1999 preučile ugovore indijskih proizvajalcev v zvezi z obstojem omejevalnih sporazumov o dodatni dajatvi na zlitine med proizvajalci ploščatih izdelkov v Skupnosti.

24 V zvezi s tem Komisija navaja, da je zlasti v uvodnih izjavah od 212 do 216 začasne uredbe ugotovila, da žica iz nerjavnega jekla ni bila izdelana iz ploščatih izdelkov in da je primerjava prodajnih cen proizvajalcev Skupnosti pokazala, da so te različne za enake referenčne izdelke.

25 Poleg tega je bilo v omenjenih uvodnih izjavah ugotovljeno, da predstavljajo omejevalni sporazumi o dodatni dajatvi na zlitine le majhen delež skupne cene izdelkov iz žice iz nerjavnega jekla. Svet naj bi nato te ugotovitve potrdil v uvodni izjavi 93 dokončne Uredbe št. 1599/1999.

26 Svet in Komisija tudi menita, da ugotovitev Sodišča prve stopnje iz zgoraj omenjene sodbe Murand in drugi proti Svetu ni mogoče uporabiti v zadevi v postopku v

glavni stvari za presojo o veljavnosti Uredbe št. 1599/1999. Glede tega so institucije Skupnosti v tej uredbi utemeljeno ugotovile, da uporaba dodatne dajatve na zlitine, ki predstavlja le majhen delež skupne cene zadevnih izdelkov, ne zbuja dvoma o verodostojnosti tehtanih povprečnih končnih cen za ugotavljanje škode za industrijo Skupnosti.

27 Vsekakor pa omenjeni instituciji menita, da ugotovitve, sprejete na podlagi tehtanih povprečnih končnih cen, ki so vključene v Uredbo št. 1599/1999 in se nanašajo na škodo in vzročno zvezo med omenjeno škodo in subvencioniranim uvozom zadevnih izdelkov v postopku v glavni stvari, niso očitno napačne.

28 Pri ugotavljanju škode naj bi bila bistvena dva dejavnika, znatno nelojalno nižanje cen za uvoz s poreklom iz Indije na eni strani in precejšnje znižanje prodajnih cen industrije Skupnosti na drugi. Omenjene uvozne cene naj bi bile tako zaradi nelojalnega nižanja tudi ob domnevi, da je uporaba dodatne dajatve na zlitine povišala vse neto cene v Skupnosti in da je poleg tega omenjeno povišanje mogoče pripisati izključno protikonkurenčnemu ravnanju, še vedno za približno 17 % nižje.

*Odgovor Sodišča*

29 Preučiti je treba, ali so institucije Skupnosti storile očitno napako pri presoji obstoja škode za industrijo Skupnosti in vzročne zveze med omenjeno škodo in subvencioniranim uvozom žice iz nerjavnega jekla.

30 Predložitveno sodišče tako poudarja, da so v Uredbi št. 1599/1999 povzete utemeljitve iz Uredbe št. 2450/98, s katerimi se zavrača ugovor indijskih proizvajalcev izvoznikov glede restriktivnih praks proizvajalcev Skupnosti, in sicer glede enotne uporabe dodatne dajatve na zlitine.

31 Na eni strani je treba spomniti, da se v skladu s členom 8(7) osnovne uredbe poleg subvencioniranega uvoza preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, in sicer za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripiše subvencioniranemu uvozu v skladu z odstavkom 6 tega člena.

32 Omenjeni člen med drugim primeroma določa, da sta med dejavniki, ki se v zvezi s tem lahko preučijo, restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in Skupnosti ter konkurenca med njimi.

33 Na drugi strani pa velja poudariti, da imajo institucije Skupnosti na področju skupne trgovinske politike in predvsem ukrepov trgovinske zaščite široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučevati (glej sodbo z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, Zodl., str. I-7723, točka 40 in navedena sodna praksa).

34 Med drugim ustaljena sodna praksa določa, da ugotavljanje obstoja škode za industrijo Skupnosti zahteva presojo zapletenih gospodarskih razmer in da mora biti sodni nadzor take presoje omejen na preverjanje tega, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali je prišlo do očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali so bila zlorabljena pooblastila (glej zgoraj navedeno sodbo Ikea Wholesale, točka 41 in navedena sodna praksa). To velja zlasti za ugotavljanje dejavnikov, ki povzročajo škodo industriji Skupnosti, v okviru protisubvencijskih postopkov.

35 Pri ugotavljanju škode imata Svet in Komisija dolžnost, da preverita, ali škoda, ki jo skleneta upoštevati, dejansko izhaja iz subvencioniranega uvoza, in da ne upoštevata škode, ki izhaja iz drugih dejavnikov, zlasti tiste, katere vzrok je ravnanje proizvajalcev Skupnosti (glej sodbo z dne 11. junija 1992 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu, C-358/89, Recueil, str. I-3813, točka 16).

36 Glede tega je treba pripomniti, da sta se instituciji Skupnosti, da bi ovrgli argumentacijo družbe AGST, v skladu s katero naj ne bi preučili ugovorov indijskih proizvajalcev v zvezi z omejevalnimi sporazumi o dodatni dajatvi na zlitine, v postopku pred Sodiščem sklicevali na uvodno izjavo 93 Uredbe št. 1599/1999, ki potrjuje ugotovitve iz uvodnih izjav od 209 do 216 začasne uredbe, saj nobena izmed zadevnih strank ni predstavila novih argumentov v zvezi z ugovorom indijskih proizvajalcev izvoznikov, v skladu s katerim naj bi bili vsi podatki, ki jih je v okviru protisubvencijskega postopka predložila industrija Skupnosti, umetno napihnjeni zaradi enotne uporabe sistema dodatne dajatve na zlitine.

37 V uvodnih izjavah 210 in 211 začasne uredbe je bilo poudarjeno, da se odločba, s katero je bila ugotovljena protikonkurenčna praksa dodatne dajatve na zlitine, nanaša na ploščate in ne na podolgovate izdelke, med katere sodi zadevna žica iz nerjavnega jekla v postopku v glavni stvari. Kljub temu proizvajalci izvozniki zatrjujejo, da ima nezakonita praksa v zvezi s ploščatimi izdelki sinergijske učinke in posledice tudi za podolgovate izdelke.

38 Tako je Komisija, da bi ovrgla to argumentacijo proizvajalcev izvoznikov, v uvodni izjavi 212 začasne uredbe navedla, da se žica iz nerjavnega jekla iz tehničnih razlogov ne izdeluje iz ploščatih izdelkov in da je zato upravičeno dvomiti, da bi lahko usklajena ravnanja, ugotovljena v zvezi s temi izdelki, vplivala na proizvodnjo omenjene žice. Dodala je, da proizvajalci ploščatih in podolgovatih izdelkov niso isti subjekti in da so drugi številčnejši od prvih.

39 Iz teh uvodnih izjav v nasprotju s trditvami družbe AGST izhaja, da so institucije Skupnosti v skladu z zahtevami osnovne uredbe, da se ne upošteva škoda, ki izhaja iz drugih dejavnikov razen subvencioniranega uvoza, preučile, ali je na podatke, ki jih je industrija Skupnosti predložila v okviru protisubvencijskega postopka, lahko vplivala usklajena uporaba sistema dodatne dajatve na zlitine, ki so ga uvedli proizvajalci ploščatih izdelkov.

40 Družba AGST v utemeljitev svojih argumentov navaja, da uvodne izjave od 209 do 216 začasne uredbe, v skladu s katerimi je Komisija zavrnila ugovor indijskih proizvajalcev v zvezi z obstojem omejevalnega sporazuma o dodatni dajatvi na zlitine, v celoti ustrezajo uvodnim izjavam 43, 46 in 47 Uredbe št. 2450/98, za katere je Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Mukand in drugi proti Svetu ugotovilo, da vsebujejo očitno napačne ugotovitve.

41 Glede tega iz spisa izhaja, da se uredbi št. 1599/1999 in št. 2450/98 nanašata na izdelke iz nerjavnega jekla, ki sodijo v kategorijo podolgovatih izdelkov. Poleg tega se ne izpodbija, da so dodatno dajatev na zlitine, ki se uporablja za žice iz nerjavnega jekla, na enak način – in sicer z množenjem dodatne dajatve na zlitine, ki se uporablja za ploščate izdelke, s količnikom 1,35 – uporabljali tudi proizvajalci jeklenih palic.

42 Zastavlja se torej vprašanje, ali je protikonkurenčno vedenje proizvajalcev ploščatih izdelkov iz jekla v povezavi z enotno uporabo dodatne dajatve na zlitine v sektorju žice iz nerjavnega jekla znan dejavnik v smislu člena 8(7) osnovne uredbe.

43 V tem smislu se zgoraj omenjena sodba Sodišča prve stopnje Mukand in drugi proti Svetu, na katero se sklicuje družba AGST, nanaša na protikonkurenčno določitev višine dodatne dajatve na zlitine, ki so jo proizvajalci Skupnosti uporabljali za ploščate izdelke iz nerjavnega jekla in ki je znatno vplivala na cene jeklenih palic in umetno povzročila njihovo povišanje, tako da so izgubile svojo verodostojnost za ugotavljanje škode za industrijo Skupnosti.

44 V tej sodbi je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da – ne glede na to, da ni bilo ugotovljeno, da bi proizvajalci Skupnosti usklajeno določali končne prodajne cene palic iz nerjavnega jekla – institucije Skupnosti, s tem da niso upoštevale enotne in stalne industrijske prakse proizvajalcev palic iz nerjavnega jekla v Skupnosti, katerih dejanski namen je bil samodejno doseči umetna povišanja cen na trgih teh izdelkov z dogovorom med proizvajalci ploščatih izdelkov, razen subvencioniranega uvoza niso upoštevale nobenega znanega dejavnika, ki bi lahko hkrati škodoval industriji Skupnosti.

45 Zato je treba preučiti, ali je dodatna dajatev na zlitine, ki so jo usklajeno uporabljali proizvajalci ploščatih izdelkov in za katero je Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi Mukand in drugi proti Svetu presodilo, da je lahko znatno vplivala na cene palic iz nerjavnega jekla, lahko imela takšen vpliv tudi na cene žice iz nerjavnega jekla v smislu člena 8(7) osnovne uredbe.

46 V zvezi s tem je treba poudariti, da so institucije Skupnosti navedle, da so dodatno dajatev na zlitine za žico iz nerjavnega jekla že upoštevale kot del končne cene.

47 Institucije navajajo, da je dodatna dajatev na zlitine za žico iz nerjavnega jekla v obdobju, v katerem je potekala preiskava, predstavljala delež, ki je bil v povprečju nižji od 5 % tehtane povprečne neto cene teh izdelkov. Tudi ob domnevi, da je na višino dodatne dajatve na zlitine vplivalo protikonkurenčno vedenje proizvajalcev ploščatih izdelkov, bi bil učinek umetnega povišanja dodatne dajatve na zlitine na tehtane povprečne neto cene tako majhen, da ne bi mogel vplivati na verodostojnost teh cen.

48 Družba AGST meni, da je dodatna dajatev na zlitine, ki je zaradi množenja s količnikom donosnosti 1,35 umetno povišala cene palic iz nerjavnega jekla, neizogibno umetno povišala tudi ceno žice iz nerjavnega jekla. Na obravnavi je družba AGST v zvezi s tem menila, da je bila dodatna dajatev na zlitine za žice iz nerjavnega jekla med preiskavo vsekakor višja od 4 ali 5 %, vrednosti, ki jo je zatrjevala Komisija.

49 Proizvajalci izvozniki naj bi v upravnem postopku navedli, da so proizvajalci Skupnosti, ki so uporabljali dodatno dajatev na zlitine za jeklene žice, po zgledu proizvajalcev jeklenih palic višino te dajatve določili z množenjem dodatne dajatve na zlitine, ki se uporablja za ploščate izdelke iz jekla, s količnikom 1,35, dejanski

namen tega pa je bil samodejno doseči umetna povišanja cen na trgih teh izdelkov z dogovorom med proizvajalci teh izdelkov.

50 Družba AGST tako ni predložila nobenih podatkov v zvezi z vzporednim spreminjanjem cen ploščatih izdelkov in žice iz nerjavnega jekla, izhajajočim iz ravnanja proizvajalcev žice – in sicer enotnega množenja dodatne dajatve na zlitine, ki se uporablja za ploščate izdelke, s količnikom donosnosti 1,35 – ki bi lahko nakazovalo, da je protikonkurenčno vedenje proizvajalcev ploščatih izdelkov lahko pomembno vplivalo na raven cen žice iz nerjavnega jekla, s tem da je sprožilo umetno povišanje teh cen.

51 Institucije Skupnosti so v zvezi s postopkom v glavni stvari upoštevale tudi znane dejavnike, kot je sistem uporabe dodatne dajatve na zlitine. Omenjene institucije so dejansko preučile dejavnik uporabe dodatne dajatve na zlitine in ugotovile, da je predstavljal le majhen delež končne cene. Zato morajo stranke, ki se sklicujejo na neveljavnost uredbe, predložiti dokaze, ki izkazujejo, da je usklajena uporaba dodatne dajatve na zlitine s strani proizvajalcev ploščatih izdelkov lahko pomembno vplivala na to, da končnih cen žice iz nerjavnega jekla ni več mogoče uporabiti za ugotavljanje obstoja škode za industrijo Skupnosti in vzročne zveze med to škodo in subvencioniranim uvozom.

52 Spis tako ne vsebuje nobenega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da so institucije Skupnosti storile očitno napako pri presoji, s tem da so se pri ugotavljanju škode in vzročne zveze med to škodo in subvencioniranim uvozom oprle na dejstvo, da ne obstajajo dejavniki, razen tega uvoza, ki naj bi po mnenju družbe AGST hkrati povzročili škodo industriji Skupnosti.

53 Družba AGST se je oprla zgolj na zgoraj navedeno sodbo Sodišča prve stopnje Mukand in drugi proti Svetu, da bi s tem dokazala, da bi morale ugotovitve iz te sodbe veljati tudi za Uredbo št. 1599/1999 glede na to, da naj bi se žica iz nerjavnega jekla, tako kot palice iz nerjavnega jekla, uvrščala v kategorijo podolgovatih izdelkov in da naj bi se za te izdelke uporabljal podoben način izračuna dodatne dajatve na zlitine.

54 Nič ne kaže na to, da bi usklajena uporaba dodatne dajatve na zlitine za ploščate izdelke vodila k takšnemu povišanju splošne ravni cen žice iz nerjavnega jekla, da končnih cen teh izdelkov ne bi bilo mogoče šteti za verodostojen kazalec za ugotavljanje škode, ki jo je industriji Skupnosti povzročil subvencionirani uvoz.

55 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da preučitev postavljenega vprašanja ni pokazala ničesar, kar bi vplivalo na veljavnost Uredbe št. 1599/1999.

**Stroški**

56 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

**Preučitev postavljenega vprašanja ni pokazala ničesar, kar bi vplivalo na veljavnost Uredbe Sveta (ES) št. 1599/1999 z dne 12. julija 1999 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na žico iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Indije ter o ustavitvi postopka v zvezi z uvozom žice iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Republike Koreje.**

Podpisi